

Shoshi Shophrony: Hogyan jött el az életembe Ramana Maharsi?

Kedves, szerető családba születtem Magyarországon. Tizenhat éves koromban elvesztettem a szüleimet és egyetlen lánytestvéremet a holokauszt során. Nagyon fiatalon férjhez mentem, és 1949-ben férjemmel Izraelbe emigráltunk. Ott új életet kezdtünk és családot alapítottunk.

1969-ben kezdtem jogaképzésemet Szvámí Vénkatésánanda mellett. Hatha- és rádzsajógát tanultam, a spirituális és a filozófiai részét, a meditációval együtt. Nagyon szerettem a tanítómát, aki arra ösztönzött, hogy magam is jógaoktatóvá váljak. Idővel elhagytam a jóga fizikai részét, és csak az élet spirituális, jógikus megközelítésére összpontosítottam, meditációval és Ön-kutatással.

Álmok, melyek megváltoztatták az életemet

1972-ben, egy gyönyörű nyári délután különös dolgok kezdtek történni velem. Az egész egy váratlan és meglepő álommal indult. A tengerpart meleg homokján feküdtem Tel-Aviv közelében, férjemmel és két fiunkkal. Elszenderedtem, és azt álmodtam, hogy indiai kisfiú vagyok, s indiai édesanyámmal sétálok az utcán. Azt kértem tőle, hogy hadd járjak iskolába, mire ő elmagyarázta, hogy szegények vagyunk, és nincs pénzünk az iskolára. Hirtelen anyám megállt, és egy idős emberre mutatott, aki az ellenkező irányba haladt. „Szaladj, fiam – mondta édesanyám –, szaladj oda hozzá, mert ő sokkal többet taníthat neked, mint amit az iskolában egész életed alatt megtanulhatnál!” Úgy is tettem. Odaszaladtam az idős emberhez, aki hallván zihálásomat megállt, meleg, szerető tekintettel rám nézett, és a fejemre tette a kezét. Ennyi volt! Felébredtem, újra a családom mellett találtam magam a tengerparton, és nagyon különös érzés fogott el. De az élet gyorsan haladt tovább: úsztunk egyet, hazamentünk, ebédet főztünk és megebédeltünk, majd beszélgettünk, és a szokatlan álom némiképp kezdett elhalványulni.

Ebéd után lefeküdtem sziesztázni, és azonnal elaludtam. Különös módon az egész álom újra megisméltődött, pontosan ugyanúgy, mint először. Olyan volt, mint ha kétszer néztem volna meg ugyanazt a filmet. Most már mély benyomást tett rám a dolog, de alig érttem az álmot, vagy hogy mit jelent ez az egész.

Hát így kezdődött. Attól a naptól fogva újra meg újra álmodtam a kedves öregemberrel, miközben fogalmam sem volt róla, hogy ki lehet. Csak úgy gondoltam rá, mint öreg bácsikámra. Ez az ember – az öreg bácsikám – megjelent az álmaimban, és tanított, tanácsot adott, olykor megnyugtatót vagy megvédett.

Gyakrabban megjelent az 1973 októberében kitört jóm kippuri háború napjaiban. Ekkoriban nagyobb fiunk, Reuven a hadseregben szolgált. Társaival együtt nagy veszélyben volt, és mi sokat aggódnak értük. A rádióból felhangzó hírek megindítóak és időnként rémisztőek voltak, de álmaimban eljött öreg bácsikám, s kedvesen megvigasztalt és bátorságot öntött belém. Úgy éreztem, hogy nem csupán engem akar megvédeni, de a veszélyben lévő fiunkat is. Milyen hálásak voltunk később, amikor hallottuk a haláltól való „véletlen” megmenekülésének a történetét!

Egy másik figyelemre méltó álmom is volt öreg bácsikámmal, amely a kisebbik fiammal, Rafyval állt kapcsolatban. Rafy akkoriban tizenhat éves volt, és az engedélyünket kérte, hogy megvásárolhasson egy kis motorbiciklit. A nyár folyamán dolgozott, és elég pénzt keresett ahhoz, hogy megvehesse. Mi nem adtuk beleegyezésünket, és elmagyaráztuk neki, milyen veszélyek leselkednének rá az úton az örült sofőrök miatt. Azt kértük tőle, hogy várjon még két évet, és akkor elég idős lesz hozzá, hogy az izraeli törvények szerint vezethesse az

autónkat. Rafy azonban roppant erős akaratú. Amikor valamit a fejébe vesz, nem mond le róla egyikönnyen. Nekünk, szüleinek komoly konfliktusunk támadt vele. Egyfelől nagyon jól tudtuk, hogy milyen kockázatos lehet a motorozás egy ilyen fiatal fiúnak, másfelől viszont azt éreztük, hogy tiltásunkkal túlzottan beleavatkozunk az életébe – amely mégiscsak az övé volt, nem pedig a miénk.

Öreg bácsikám újra megjelent az álmomban. Hárman álltunk egy roppant forgalmas tel-avivi utca közepén, bácsikám, Rafy (ő egy motorkerékpárt tartott) és én. Bácsikám megkért, hogy várjak az út szélén, amíg ők ketten motoroznak egyet a nagy forgalomban. Szörnyen gyorsan és veszélyesen kezdtek száguldozni. Ahogy néztem őket, még a lélegzetem is elakadt, és nagyon megijedtem. Kis idő múlva széles mosollyal az arcukon visszatértek, és kedves bácsikám így szólt: „Nagyon nehéz helyzetekbe vittem bele a fiadat. De ő talpraesett, ügyes és óvatos. Meg kellene engedned neki, hogy megvegye a motorkerékpárt. Bízz benne, és ne aggódj!” Amikor másnap reggel felébredtem, nagyon boldog voltam, és úgy éreztem, nagy kö gördült le a szívemről. Azonnal elmondtam a férjemnek: „Én beleegyezem, beleegyezem a motorkerékpárba.” Egyedül neki meséltem el az álmodat. Az én lelkesedésem rá is ösztönzően hatott, és meggyőzte, hogy adja ő is áldását a vásárlásra. Őszintén hiszem, hogy az álom segített nyugodtnak maradnom minden alkalommal, amikor Rafy későn ért haza. Hála Istennek, sohasem szenvedett semmilyen balesetet.

Fény derül öreg bácsikám kilétére

Majdnem két év telt el az első, tengerparti álmom óta. Egy nap felkerestem egy jogaközpont könyvtárát. Az egyik könyvespolc előtt állva véletlenszerűen levettem egy könyvet. Kinyitottam, és kis híján elájultam! Az első oldalon kedves öreg bácsikám gyönyörű arca nézett rám meleg tekintetével. A kép alján szereplő felirat szerint a fotó Srí Ramana Maharsit ábrázolta. A könyv címe történetesen a következő volt: *Srí Ramana Maharsi és az Önismeret ösvénye*, a szerzője pedig Arthur Osborne.

Elkezdtem olvasni az első sorokat, és világossá vált, hogy az én álombeli „bácsikám” a huszadik század egyik legnagyobb spirituális mestere! Szavakkal nem tudom kifejezni, mit éreztem ennek az új kinyilatkoztatásnak a pillanatában. Hirtelen fellebbent a fátyol a szememről, és egy újfajta érzékelés nyílt ki bennem.

Hatalmas vágyat éreztem, hogy Bhagaván minden egyes szavát megismerjem, hogy egészen a tanításai szerint éljek, s hogy hagyjam, hogy belém olvadjanak. Sohasem volt bennem semmi kétely, és szívem mélyéről tudtam, hogy megtaláltam az utamat, az életem értelmét. Leírhatatlanul hálás voltam Ramana Maharsinak és a sorsomnak.

Azóta Bhagaván Ramana Maharsi kézen fogva vezet át a mindennapi életen, és mutatja nekem az utat az Önvaló felismeréséhez. Tanításai teljesek és tökéletesek. A követők kérdéseire adott válaszai a lehető legközvetlenebbek és leghatékonyabbak, s eloszlatnak minden kétséget és félreértést. Soha sincs bennük egyetlen felesleges vagy hiányzó szó.

Be kell vallanom, hogy mióta számos gyönyörű könyvben megtaláltam mesteremet és a tanításait, álmaimban nagyon ritkán jelenik meg. De már a legelső álomtól fogva ellenállhatatlanul vonzódtam hozzá. Természetes szeretetet éreztem Bhagaván iránt. Ez olyasvalami, ami túl van a logikán: hogy az álmok, a könyvek és a mesterem ragyogó arca mennyivel gazdagították a lelkemet. Korábban soha nem tapasztaltam semmit, ami ennyire megvilágosító erejű lett volna. Bhagaván iránti odaadásom a legfontosabb, ami belső életemben történt. Mélységesen szeretem a családomat, és hálás vagyok a jó szerencsémnek, hogy ők a társaim. Ennek ellenére össze sem lehet hasonlítani ezt a fajta szeretetet azzal a köteléssel, amely Bhagavánhoz fűz. Olyan, mintha ez a szeretet egy másik szférában történne, mely bensőm mélyén folyamatos háttérzeneként van jelen – mintha kettős életet

élnék. Olyan mélyen gyökerezik bennem ő, hogy úgy érzem, nincs távolság és sohasem lehet vagy lehetett távolság Bhagaván és köztem. Ő az én lelkem.

Látogatás az ásramba

Az 1970-es évek elején nagy meglepetésként ért, hogy megtudtam: a Srí Ramanásramam több mint két évtizeddel Bhagaván mahászamádhija után is tovább növekszik. Írtam a *Mountain Path* szerkesztőjének, és örömmel váltam a magazin örökös előfizetőjévé. Emellett az elérhető könyvek listáját is elkértem. Miután megtudtam, hogy az áram fogad látogatókat, heves vágy ébredt bennem, hogy lássam azokat a helyeket, ahol a mesterem élt.

Szerettem volna meditálni a régi teremben, ahol kisugárzása még ott vibrál a levegőben, sétálni az Arunácsala ösvényein, ahol ő is sétált, és amelyeket annyira szeretett. Vágytam rá, hogy számádhija közelében legyek.

Sajnos számos okból nem tudtam elutazni Bhagaván ásrámjába, többek között családi problémák miatt. A legnagyobb akadály férjem aggodása volt. Nagyon félt a biztonságom miatt. Akkoriban nem volt diplomáciai kapcsolat Izrael és India között. Az életem és a biztonságom miatti aggályok miatt nehéz volt meghozni a döntést, hogy nekiindulok. Nem szerettem volna ilyen körülmények között utazni, és nem akartam, hogy a férjem nyugtalanodjon. Úgy határoztam, kivárom, amíg a körülmények úgy alakulnak, hogy megvalósulhat a tervem. Mindez csak tizenhat esztendőnyi várakozás és vágyódás után jött el. Férjem ekkor áldását adta az útra, és elengedett.

1987 decemberében érkeztem az ásramba, az éjszaka közepén, az égbolton milliányi csillag ragyogott. Azonnal magával ragadott a határozott érzés: „Itthon vagyok!” Az első napokban annyira erőt vett rajtam ez az érzés, hogy patakozottak a könnyeim a boldogságtól.

Akkoriban már nem voltak kérdéseim, csak azt kellett megtanulnom, hogyan győzzem le a nyughatatlan elmét, és csak arra emlékeztek, hogy LEGYEK, csupán LEGYEK! Bhagaván szeretete elhozott az Arunácsalához, és kegyelme tovább vezetett az örök Tudatossághoz. Az áram egyik igazgatója, Mani nagyon kedvesen fogadott, amiért nagyon hálás vagyok neki.

Jó sorsom Lucy Mához (Lucy Cornelssenhez) is elvezetett, aki akkoriban már az ásramban élt. A következő két évben leveleztünk, amíg el nem hagyta a testét. Levelei annyira bölcsék, szeretetteljesek és tanulságosak voltak, hogy egyes részletei megjelentek nyomtatásban is a *Mountain Path* 1991. decemberi számában.

Még kétszer látogattam el az ásramba, ahol boldogan élveztem Bhagaván meleg, sugárzó légkörét. Mostanában már, Bhagaván kegyelméből, nem érzem többé szükségét, hogy fizikailag ott legyek, hiszen azt érzem, Ramana Maharsi mindig velem van.

S hogy mit kaptam tőle? Belső békét az élet zűrzavarai közepette, és végtelen szeretetet. És vajon mit tanultam? Egy új nézőpontot, a minden mögött meghúzódó egység és az osztatlan létezés igazságának megértését, valamint az Önvaló ismeretét, mely az egész világegyetem létének lényege. Kedves Bhagaván, mindezt neked köszönhetem!

Forrás: *The Maharshi Newsletter*, Nov/Dec 2004
Malik Tóth István fordítása